

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΣΤ'

17 ΜΑΡΤΙΟΥ 1928

ΑΡΙΘ. 11

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

Αριθ. Πρωτ. 39410 Έν Αθήναις τῇ 6 Σ)βρίου 1927
Αριθ. Γνωματεύσεως 84

Ο παρὰ τῇ Δ)σει Θεροσκευμάτων Νομικὸς Σύμβουλος.

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν Θεροσκευμάτων

Ἀπαντῶντες εἰς τὸ ἀπὸ 2 Σ)βρίου ἐν. ἔτ. ἔγγραφον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῷ συνημμένῳ αὐτῷ ὑπ' ἀριθ. 1494 ἐγγράφῳ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κορινθίας, διὰ τοῦ ὁποίου ἐρωτᾶται ἑάν:

1) Δύναται ἀνήλικος ὀρφανὴ πατὴρ καὶ μητρός, νὰ συναφῇ γάμον ἄνευ τῆς συναίνεσεως τοῦ συγγενικοῦ Συμβουλίου.

2) Ὁρφανὴ πατὴρ καὶ μητρός διὰ νὰ συνάψῃ γάμον, ἀπαιτεῖται ἡ συναίνεσις τοῦ Ἐπιτρόπου αὐτῆς.

3) Ὁρφανὴ πατὴρ διὰ νὰ συνάψῃ γάμον ἀπαιτεῖται ἡ συναίνεσις τῆς μητρός αὐτῆς, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσω ὑμῖν τὰ ἐπόμενα.

Κατὰ τὰς διατάξεις τῶν Πηγῶν καὶ τὴν ἀρχουσαν γνώμην τῶν περὶ τὸ δίκαιον συγγραφέων, ὁ Ἐπίτροπος ἀνηλίκου ἐκπροσωπεῖ αὐτὸν ὅσον ἀφορᾷ τὰς περιουσιακὰς σχέσεις, οὐχὶ ὅμως καὶ τὰς προσωπικὰς, οἷαι τυγχάνουσιν ἐν παραδείγματι οὔσαι ἢ σχέσις τοῦ γάμου, ἢ σύνταξις Διαθήκης καὶ εἴ τι ἄλλο.

Κυρίως, μόνον ἡ συναίνεσις τοῦ πατρός ἀπαιτεῖται προκειμένου ἀνήλικος, ὑπὸ τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν διατελῶν, νὰ προσέλθῃ εἰς γάμον κοινωνίαν, τῆς μητρός δὲ μόνον ἐὰν δι' οἶον δήποτε λόγον, κωλυμένου τοῦ πατρός, ἀσκεῖ τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν. Τὴν ἀρχουσαν ταύτην γνώμην τῶν νομοδιδασκάλων ἐνισχύει παρὰ νομολογία τῶν παρ' ἡμῖν δικαστηρίων δι' ὧν, ὡς γνωστὸν, δημιουργεῖται δίκαιον ἀπαρασάλευτον καὶ ἀδιάσειστον. Οὕτω: Κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 501 τοῦ 1901 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν «Οὐδεὶς Νόμος ἀπαιτεῖ διὰ τὸ κύριον τοῦ γάμου τῆς ὑπὸ Ἐπιτροπείαν λόγῳ ἀνηλικιότητος διατελούσης ἐφήβου κόρης τὴν συναίνεσιν τοῦ Ἐπιτρόπου. Διὰ τὸν γάμον ἀνη-

λίκου δὲν ἀπαιτεῖται ἡ συναίνεσις τοῦ Ἐπιτρόπου κατὰ τὰς διατάξεις Ν. 3. Ν. 18 καὶ Ν. 20. Κώδ. (5.4) — Ἀρμεν. Δ' .η' 12. τοῦ ἀρθρου 58 Ἀστικοῦ Νόμου ἀφορῶντος πράξεις, καθ' ἃς εἶναι δυνατὴ ἡ ἐκπροσώπησις, ἐν ᾧ ὁ γάμος δὲν εἶναι δεκτικὸς ἀντιπροσωπεύσεως. Ὅρα Ἐφετ. Ναυπλ. ἀπόφ. 349 (1900). — Ἐφετ. Πατρῶν 423)1465 Ἀρ. Πάγ. 280 (1899). — Ἀρείου Πάγου ἀπόφ. ὁλομελείας 3 (1900). Ὅμοίως κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 1009 (1904) ἀπόφασιν Ἐφετ. Ἀθηνῶν, ἡ ἔλλειψις συναίνεσεως τοῦ συγγενικοῦ Συμβουλίου πρὸς σύναψιν γάμου ἀνηλίκου συμπληρωσάσης τὸ 14 ἔτος προκειμένου περὶ θήλεως, τὸ 12 δὲ περὶ ἄρρενος, δὲν ἐπιφέρει ἀκυρότητα αὐτοῦ, ἀφ' οὗ οὐδαμοῦ τοῦ Νόμου κανονίσαντος ὅλας τὰς περιπτώσεις τῶν ἀκύρων ἢ ἀκυρωσίμων πράξεων τοῦ ἀνηλίκου ἀναφέρεται τοιαύτη περίπτωση ἢ γνώμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ Συμβουλίου πρὸς σύναψιν ἐγκύρου γάμου ἀνηλίκου τινός.

Τούτων οὕτως ἐχόντων ἔχομεν τὴν γνώμην, κατὰ τὴν ὁποίαν α.) ἀνήλικος ἔφηβος ὀρφανὴ πατὴρ καὶ μητρός ἵνα συνάψῃ ἔγκυρον γάμον δὲν χρῆζει τῆς πρὸς τοῦτο συναίνεσεως τοῦ συγγενικοῦ Συμβουλίου, ἢ τοῦ Ἐπιτρόπου. β.) ἀνήλικος ἔφηβος ὀρφανὴ πατὴρ, συνάπτει ἔγκυρον γάμον καὶ ἄνευ τῆς συναίνεσεως τῆς Ἐπιτρόπου μητρός αὐτῆς, πλὴν ἐὰν ζῶντος τοῦ πατρός, ἀπωλέσαντος τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν, ἀσκεῖ ταύτην ἢ μήτηρ.

Ὁ Νομικὸς Σύμβουλος
ΧΡ. Ν. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΥΡΟΥ
ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ι. ΣΥΝΟΔΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
Β'.

Καὶ Γ'. ὡς πρὸς τὸν κ. Δ. Γληνόν,
καὶ ἅμα τὸν «Ἐκπαιδευτ. Ὅμιλον».

Εἰς τὸ αὐτὸ περιοδικὸν Ἀναγέν. φύλ. 11 καὶ 12 τῶν μηνῶν Ἰουλίου—Αὐγούστου τοῦ 1927, ἐδημοσιεύθη «Διακήρυξις τῆς Διοικητικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Ὀμίλου», τῆς καταρτισθείσης διὰ τὴν νέαν ἐκλογὴν κατὰ Μάρτιον τοῦ 1927 ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ κ. Γληνοῦ.

Ἐν τῇ διακηρύξει ταύτῃ (σελ. 578) καταγγέλλεται ὅτι ἡ ἐκκλησία ἐπολέμησε καὶ αὐτὴ τὸν Ἑκπαιδευτικὸν Ὅμιλον, διότι μετὰ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τοῦ παλαιοῦ πολιτικοῦ κόσμου ἀπειτέλεσαν «τριαδικὴν ἐκπροσώπησην τῆς μεσαιωνικῆς παράδοσης, παῦ κρατοῦσε ἀπονεαρ.ωμένο καὶ σκλάβο τὸν Ἕλληνα μικροαστὸ καὶ μικροαγρότη καθὼς καὶ τὸν ἐργατικὸ προλετάριο».

Ἐν τῇ αὐτῇ διακηρύξει (σελ. 585) παρέχεται ἐξήγησις τοῦ διὰ τι ἀπέφυγεν ὁ Ἑκπαιδευτικὸς Ὅμιλος» νὰ δημιουργήσῃ ζήτημα θρησκευτικόν. Ἀπέφυγεν ὅχι ἐκ λόγων φιλοθρησκῶν καὶ ἐκκλησιαστικῆς εὐλαβείας τῶν μελῶν του, ἀλλὰ δι' «εἰδικὰ αἴτια», τὰ ὁποῖα καὶ ἐπεξηγεῖ.

«Ἡ θρησκευτικὴ ἰσχύς—λέγει εἰς τοὺς νεωτέρους Ἕλληνας εἶνε γενικὰ ἐξωτερικὴ καὶ τυπολατρικὴ. Ἡ ἐκκλησία σὰν καθαρὸς θρησκευτικὸς ὄργανισμὸς ἔμεινε νεκρά». Καὶ κυριώτερον. «Οἱ Ἕλληνες λοιπὸν ἀστοὶ ἔχοντες μπουσά τούς μιὰ ἐκκλησία οὐσιαστικὰ νεκρῆ, μιὰ θρησκεία περιορισμένη εἰς τοὺς τύπους καὶ χρήσιμη γιὰ νὰ συγκρατῇ τὰ λαϊκὰ στρώματα, ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἀστοὶ ὁμολογοῦν στὲς ἰδιωτικὰς τούς ὁμιλίαις, πῶς οἱ ἴδιοι δὲν πιστεύουν, θεωροῦν ὅμως τὴν θρησκείαν χρήσιμη «γιὰ τὸ λαόν», δὲν βρέθηκάν ποτε στὴν ἀνάγκη νὰ κάμνουν ἀγῶνας ἀπολυτρωτικοὺς ἀπὸ τὴν τυραννίαν τῆς θρησκευτικῆς παράδοσης. . . . Γιατὶ ἐδῶ δὲν εἶχαμε οὔτε θρησκείαν ζωντανή, μὰ οὔτε καὶ φιλοσοφίαν καὶ ἐπιστήμην ζωντανή. Γιὰ αὐτὸ ὁ Ἑκπαιδευτικὸς Ὅμιλος ζητώντας τὴν ἐκπαιδευτικὴν ἀναγέννησιν δὲν ἔνωσε τὴν ἀνάγκη νὰ καταπολεμήσῃ, ἀμεσα θρησκευτικὴν ἐπιρροήν».

Αἱ ὁμολογίαι αὗται εἶνε ἀποκαλυπτικώταται. Ὁ Ἑκπαιδευτικὸς Ὅμιλος δὲν ἀναγνωρίζει τὴν χρησιμότητα τοῦ θρησκευτικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ παράγοντος. Θὰ ἐπολέμηαι μάλιστα τὴν ἐκκλησίαν ἐὰν εἶχεν ἐπιρροήν. Δὲν ἐπολέμησεν αὐτήν, οὔτε τὸ θρησκευτικὸν μᾶθημα, μόνον διότι παρ' ἡμῶν ἐκκλησία καὶ θρησκεία ἦσαν, κατὰ τὴν ἀντίληψιν τοῦ Ἑκπαιδευτικοῦ Ὅμιλου, νεκρά. Ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῦτο δὲν τὰς ἐπολέμησαν «ἀμεσα», κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἔκφρασιν των. Ἄρα τὰς ἐπολέμησαν ἐμμέσως. Καὶ πράγματι τὰς ἐπολέμησε. Δυστυχῶς δὲ κρατικὴ εὐπιστία ἐπέτρεψεν εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς ἐν τῇ ἐκπαιδευτικῇ ἐπισειρᾷ ἐτῶν, πρωτοστατήσαντος μάλιστα τοῦ Ἑκπαιδευτικοῦ Ὅμιλου, νὰ ὑπονομεύσῃ θρησκείαν καὶ Ἑκκλησίαν διὰ τῆς διδασκαλίας ἐν τοῖς σχολείοις καὶ διὰ πολλῶν διδασκτικῶν βιβλίων.

Ἡδη ἡ πολιτικὴ τοῦ Ἑκπαιδευτικοῦ Ὅμιλου εἰς τὸ θρησκευτικὸν μέγος κατέληξεν εἰς τὴν διακηρύξιν ὅτι «δὲν θεωρεῖ ἀναπόσπαστη ἀπὸ τὴν ἔννοια τῆς δημοσίας ἀγωγῆς τὴ διδασκαλία θρησκευτικῶν μαθημάτων στὰ σχολεία». Συνιστᾷ σχολικὴν ἐκπαιδευσιν ἀγνοοῦσαν τὴν θρησκείαν. Καὶ ὁπότε θελε κατισχύσει ὁ ὑπὸ τοῦ κ. Γληνοῦ Ἑκπαιδευτικὸς Ὅμιλος, ἤθελεν ὠρισμένως καταργῆσαι ἐν τοῖς σχολείοις τὸ θρησκευτικὸν μᾶθημα.

Ἡ διακηρύξις τῆς διοικητικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Ὅμιλου τοῦ Ἑκπαιδευτικοῦ καταλήγει εἰς τὴν ὁμολογίαν ὅτι αἱ ἐκπαιδευτικαὶ ἀρχαὶ καὶ αἱ ἐπιδικωμέ-

να μεταρρυθμίσεις τοῦ ἀκολουθοῦσι «τὸ σοσιαλιστικὸ δημοτικιστικὸ ρεῦμα» (αὐτόθι σελίς 595).

Καὶ οὕτω τὸ προσωπεῖον καταπίπτει. Οἱ τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ Ὅμιλου ἔλεγον ὅτι ἐσυκοφαντοῦντο ὁσάκις κατηγγέλλοντο ὡς παρασκευάζοντες ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν εὐρείαν σοσιαλιστικὴν κίνησιν καὶ δὴ ἀντιθρησκευτικοῦ χαρακτῆρος καὶ ἄγουσιν τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν εἰς τὴν πάλιν τῶν τάξεων. Καὶ ἰδοὺ ὅτι ὁ χρόνος ὁ τὰ πάντα φανερώων ἀπεκάλυψε τὴν πλήρη ἀλήθειαν τῆς ἀνωτέρω καταγγελίας. Εἶνε δὲ ἀνάγκη νὰ ρηθῇ ἐνταῦθα ὅτι αἱ σύγχρονοι ἐκκλησιαὶ ἀγαπᾶσι καὶ τὰς ἐργατικὰς καὶ ἀγροτικὰς καὶ μικροαστικὰς τάξεις, πολλῶ δὲ μᾶλλον εἰλικρινέστερον ἢ οἱ ἐκμεταλλεζόμενοι αὐτὰς σοσιαλισταὶ δημιουργοί, οὐδὲ θὰ ἀντεπάθουν πρὸς τιμίους κοινωνικοὺς καὶ δημοσιονομικοὺς ἀγῶνας οἰοδηήποτε κόμματος ὑπὲρ τῶν δεομένων προστασίας. Ἀναγκάζονται ὅμως ἐξ ὑπερτάτου καθήκοντος νὰ θεωρῶσιν ὅτι ἐχθροὺς τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου καὶ αὐτῶν τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν ἀγροτῶν καὶ τῶν μικροαστῶν, τοὺς σοσιαλιστὰς τοὺς ἄνευ θεοῦ καὶ θρησκείας καὶ ἀγάπης καὶ εἰρήνης. Διότι ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀφαιροῦσι διὰ τῆς μεταδόσεως τοῦ μολύσματος τῆς ἀθείας τὰς μεγάλας παρηγορίας καὶ ἠθικὰς ἐνισχύσεις τὰς παρεχομένας εἰς τοὺς πιστεύοντας, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐκτραχύνουν καὶ καθιστᾶσι θηριώδη τὴν ζωὴν διὰ τοῦ ἀγροῦ κηρύγματος τῆς ἀδυσωπήτου πάλης τῶν τάξεων.

Διότι τι ἄλλο ἔπραξαν καὶ πράττουσιν ὁ Λενὴν καὶ οἱ ὁμοῖδέαται του ἐν Ρωσίᾳ. Προθυμοῦνται πάση μηχανῇ νὰ ἐξαλείψωσι καὶ ἐξαφανίσωσι τὴν ἐν τῷ στήθει τοῦ ἀνθρώπου βαθύτατα ὑπ' αὐτοῦ τοῦ δημιουργοῦ ἐναποτετυπωμένην θρησκευτικὴν ἰσχύος. Προπονοῦσι τοὺς διδασκάλους ὅπως ἐκρίζωσωσιν ἐκ τῆς καρδίας τῶν νέων πᾶσαν περὶ θεοῦ ἰδέαν. Λησμονοῦσιν ὅμως ὅτι λαὸς ἄνευ θεοῦ εἶνε λαὸς ἄνευ διδασκάλου. Λησμονοῦσιν ὅτι λύουσιν οὕτω τὸν λείοντα ἐκ τῶν δεσμῶν. Ἀλλὰ πάντως πρὸς κέντρον λακτίζουσιν, διότι τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα εἶνε τὸ δυσπαλάκτον καὶ ἀναπαλλοτριωτὸν θέλημα τῆς ἀνθρώπινης καρδίας. Εἶνε ἡ ἔμπνευσις τοῦ στήθους τοῦ ἀνθρώπου, εἶνε ἡ χαρὰ του, ἡ παραμυθία του, ἡ ἐλπίς του. Διὰ τοῦ παιδαγωγικοῦ των συστήματος ἀποσκοποῦσι καὶ οὗτοι οἱ ἀποτελοῦντες τὸν Ἑκπαιδευτικὸν Ὅμιλον καὶ διὰ τῶν μεθόδων των νὰ μολύνωσι τὴν θρησκείαν, κηρύττοντες τὰς ἀθεϊστικὰς των ἀρχάς, ἵνα ἡ θρησκεία, ἡ πατρις καὶ ἡ οἰκογένεια ἀπωλέσωσι τὸ ἠθικὸν κῦρος των καὶ ἐπικρατήσῃ ἐν τῷ λαῷ ἀντιθρησκευτικὸς καὶ ἀνηθικὸς. Ἀλλ' ἡ φυλὴ ἡμῶν δι' ὅλων τῶν αἰῶνων ἀνετρέφετο, ἔζη, ἀνέπνεε, ἐμεγαλοῦργει καὶ ἐδημιούργει ἐμπεπνευσμένους ἱεροφάντας καὶ δημιουργοὺς τῶν ὑψίστων πνευματικῶν καὶ διανοητικῶν προϊόντων τοῦ ἀνθρώπου, μόνον διὰ τῆς θρησκευτικότητος καὶ ἠθικότητος.

Δ'. Ὡς πρὸς τὸν κ. Κ. Βάρναλην.

Ὁ κ. Βάρναλης εἶνε φλογερὸς θιασώτης τοῦ ἐπαναστατικοῦ κομμουνισμοῦ, τῆς μαχαίρας καὶ τῆς σφαγῆς. Δὲν παύει δὲ νὰ ἐκτοξεύει κατὰ τοῦ Ἰησοῦ μετ'

ἀσεβοῦς μανίας ὅτι διέπραξε τὸ φοβερότερον ἔγκλημα κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος μὴ ὀπίσθας πρὸς φόνον καὶ ἐξόντωνσιν τοὺς ὄχλους κατὰ τῶν ἀρχουσῶν τάξεων. Συναφῶς ἐκφράζεται καθόλου περὶ τοῦ Ἰησοῦ μετὰ καταφρονήσεως καὶ ὕβρεως, καὶ τὴν Παναγίαν ἀναφέρει αὐτὸς ὁ ποιητὴς μετὰ χυδαιότητος μαρτυρούσης οἰκτροτάτην διαστροφὴν καὶ αἰσθήματος καὶ γλώσσης.

Ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ κ. Βάρναλη «τὸ φῶς ποῦ καίει», σελ. 31—32 καὶ 36—37, ἀναγιγνώσκονται περὶ τοῦ Ἰησοῦ γραμμαί, ὁποῖαι αἱ ἀκόλουθοι: «ἂν τὴ θεωρία ποῦ τὴν ἐφαισες στὴ ἔρημο, μὰ μέσα στὴ ζωῇ, ἂν, ἀντὶ τὴν ὀπίσθας κάθε δυστυχή ἀνθρώπου μὲ μιά λέξη τοῦ βάλεις στὸ χέρι ἕνα σιλέτο· ἂν, ἀντὶ τὴν ὑποσχεθῆς ἀμοιβὰς ἑκατονταπλάσιες σὲ κείνους, ποῦ δέχονται ραπισμένοι ἀπὸ τόνα μάγουλο, νὰ στρέφουν καὶ τὸ ἄλλο, τοὺς μάθαινες τὸ δίκαιο τῆς ἐπανάστασης, τῆς βίας ἐναντίον στὴ βία, θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ ἐλπίσῃ σὲ μιά ἀλλαγὴ ριζικὴ τῆς ὄψης τοῦ κόσμου, σ' ἕναν ἐξανθρωπισμὸ πλατύτερο τῶν ἀνθρώπων, σὲ μιά νέα ζωὴ ἀπάνω στὴ γῆς. Μὰ πίσεις τοὺς σκλάβους νὰ δουλεύουν περισσότερο χωρὶς διαμαρτύρησιν καὶ εὐχαριστημένοι. Ἄφοῦ δὲν μπόρεσες νὰ συλλάβῃς τὴ βαθύτερη σημασία τοῦ παρόντος, πῶς μπορούσες νὰ συλλάβῃς τῆς ἀξίας τοῦ μέλλοντος. . . . ὅσο πετύχαινες τόσο καὶ ξεχνοῦσες τὸ σκοπὸ σου. Στερνὰ ἐφθασες νὰ δεχθῆς πῶς εἶσαι ὁ πρῶτος, ὁ μόνος καὶ ὁ παντοτεινὸς Θεός».

Ἰδοὺ δὲ καὶ τίθεται εἰς τὸ στόμα τοῦ Ἰησοῦ. «Δὲν εἶπα πῶς εἶμαι Θεός, μὰ δὲν ξέρω καὶ ἂν εἶμαι. Ἄφ' ὅτου ἔγινε ἀνθρώπος, ἔξχασα ἀπὸ ποῦ ἦρθα, καὶ ἡ σκέψη μου ὄντας ἀνθρώπινη, εἶναι περιορισμένη. . . ὅσες φορὲς περπάτησα στὴς μοναξιὲς εἶχα τῆς ἰδικῆς μου σκέψεις, ἔβλεπα σ' ὅλα τὴν ματαιότητα τῆς ζωῆς. Πολλὰ φορὲς ἐφθασα στὴν ἀπόφασιν νὰ σκοτωθῶ, ἔτσι νὰ σ' ἐπάσω τὰ μάτια μὲ τῆς φοῦκτες μου, καὶ νὰ ἀφεθῶ μὲ τὸ κεφάλι κίτω στὴν ἄβυσσος».

Ἐν τῷ κ. Βάρναλης ἐδημοσίευσεν τὸ ληγὸν ἔτος νέον αὐτοῦ ἔργον φέρει τὸν τίτλον «σκλάβοι πολιορκημένοι» καὶ εἶναι ποίημα ἐκάστου μέρους τοῦ ὁποίου προτάσσει ὀλιγόστιχον εἰσαγωγὴν εἰς πεζόν.

Ἡ πρώτη εἰσαγωγὴ σελ. 11 ἀρκεῖ νὰ ἀποδείξῃ τὸ μέγεθος τῆς διαστροφῆς τῆς διανοίας τοῦ αἰσθηματος καὶ τοῦ καλῆμου τοῦ δράστου αὐτοῦ. Τίτλοφορεῖται «οἱ πόνοι τῆς Παναγίας» καὶ ἔχει ὡς ἐξῆς. μιά λιόλουσι ἡμέρα τοῦ χειμῶνα ἡ Παναγία στενεμένη ἀπὸ τοὺς πόνους, ἀφίνει τὸ σπητικὸ της βγαίνει στὸ κάμπο τρικλίζοντας καὶ ἀγκομαχοῦντας. Κάθεται χάμο στὸ πράσινο χορτάρει, ποῦ τὸ φωτίζοντε δῶ καὶ κεῖ ἄγριες βιολέττες. . . . καὶ στρίφοντας τὴν κοιλιὰ της μὲ τὰ δύο της χέρια κλαίει καὶ δέρνεται, κουνώντας τὸ ἄμαθον κορμὶ της δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ὅπως οἱ μοιρολογίτρες τῆς Ἀνατολῆς. > Αἱ γραμμαὶ αὗται ἀναφερόμεναι εἰς τὸν τοκετὸν τῆς Παναγίας ἀποτελοῦσι λογοτεχνικὸν κατασκευάσμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ δυσσέβεια ἀμιλλᾶται πρὸς τὴν χυδαιότητα

Τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ ἀγωνία τοῦ Ἰούδα» μέρος

τοῦ ποιήματος, σελ. 18—22 ἀποτελεῖ προσπάθειαν ἀπολογίας τοῦ στεφανώματος τῆς προδοσίας τοῦ Ἰούδα. Ἐπειδὴ ὁ Ἰησοῦς ἀδιαφορεῖ διὰ τὴν ἐπὶ γῆς δικαιοσύνην, ἐνῶ ἡ καρδιά τοῦ Ἰούδα λαχταρᾷ δι' αὐτὴν καὶ πονεῖ διὰ ὅλους τοὺς μαύρους συντρόφους τῆς δουλείας καὶ τῆς ἀπελπισίας, ἐξανίσταται ὁ Ἰσκαριώτης κατὰ τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὸν προδίδει ἐκδικούμενος καὶ ἐνδιαφερόμενος δι' ὅλους τοὺς τυραννομένους σκλάβους τοῦ τοῦ καιροῦ καὶ τοῦ μέλλοντος!

Ἐν τῷ κ. Βάρναλης ἐν σελ. 24—27 τοῦ αὐτοῦ ἔργου τῶν, ὑπὸ τὸν τίτλον «ἡ ψυχὴ» συμπλέκει σειρὰν παραλογισμῶν καὶ βλασφημιῶν ὅτι Ἰησοῦς ἔχει ἐκπνεύσει ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ καὶ ἡ μέθη τοῦ ἀσεβοῦς ποιητοῦ θέτει εἰς τὸ στόμα του τὰ ἐξῆς:

«Ὁπου ρίζωσεν ὁ λόγος μου δὲν θὰ βγεῖ

ἐκεῖ χορτάρει

τῶν σκλάβων θὰ γενῆ θηλιὰ

τῶν δυνατῶν σκουτάρι

Μὲ ψεύτικη παρηγοριὰ τὰ νῦα θὰ μαράνη

σωτήρας τῶν τυράννων».

Κατωτέρω ἡ ψυχὴ τοῦ Ἰησοῦ κατὰ τὴν Βαρνάλειον δυσσέβειαν ποθεῖ νὰ ἡδύνατο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν κόσμον, τὸν ὁποῖον παρεγγώρισε, διὰ νὰ ἡγηθῆ τῶν ὄχλων καὶ κάμῃ τὴν κρίσιν ἐδῶ ἐπάνω εἰς τὸν κόσμον μὲ κριτὰς τοὺς σκλάβους χρησιμοποιούντας «τὸ μαχαῖρι». Καταλήγει εἰς τὸ μέρος τοῦτο κραυγᾶν δῆθεν ἀπὸ μέρους τοῦ Ἰησοῦ.

«Δὲν εἶμαι πνεῦμα ἀθάνατον

μὲ στοῦ σεισμοῦ τὸ χάσμα

«κ' ἡ μόνη σας παρηγοριὰ

«τῆς φαντασίας σας πλάσμα.

Τοιοῦτο λοιπὸν καὶ τὸ ἔργον τοῦ κ. Βάρναλη μέλους τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Ὀμίλου χρηματίσαντος καὶ καθηγητοῦ συνεργάτου τοῦ κ. Δ. Γληνοῦ ἐν τῇ Παιδαγωγικῇ Ἀκαδημίᾳ, ὅπου πρόσελήφθη, καίτοι εἶχεν ἤδη δημοσιεύσει τὰ δύο ἄλλα ἔργα του, πλήρη καὶ ἐκεῖνα πνεύματος ἀντιχριστιανικοῦ καὶ ἀσεβεστάτου.

Ε'. Ὡς πρὸς τὸν κ. Γ. Κορδάτον.

Ἐν τῷ κ. Κορδάτος ἐκ τῶν κυριωτάτων ἐν Ἑλλάδι μαχητῶν καὶ συνηγόρων τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ τοῦ ἱστορικοῦ ὕλισμοῦ εἶνε κεκρηγμένος καθόλου κατὰ τῆς θρησκείας, πάσης ἐν γένει θρησκείας. Γράψας μάλιστα πρόλογον τῷ 1924 εἰς τὴν Ἑλληνικὴν μετάφρασιν ἔργου τοῦ Γκόρτερ, ὑπὸ τὸν τίτλον «ἱστορικὸς ὕλισμος» ὑπερβάλλει τὸν συγγραφέα εἰς τὴν ὕλιστικὴν στάσιν του. Ὁ Γκόρτερ φρονεῖ ὅτι ἡ θρησκεία θὰ ἐξαλειφθῆ μόνη της. Ὁ Κορδάτος ὅμως κρᾶζει. Τίποτε δὲν γίνεται μόνον του. Ἄρα καὶ ἡ θρησκεία. — ὅποιαδήποτε θρησκεία — θὰ ἐξαλειφθῆ ὄχι μόνη της, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἐπιθετικὴν ἀπέναντι της στάσιν τῶν κομμουνιστῶν».

Παρατρέχοντες ἄλλας ἀντιθρησκευτικὰς καὶ ἀντιχριστιανικὰς ἐκδηλώσεις τοῦ Κορδάτου λαμβάνομεν ὑπ' ὄψει τελευταῖον ἔργον του ἐκδοθὲν τὸ ἔτος τοῦτο εἰς τὴν σειρὰν τῆς φιλοσοφικῆς καὶ Κοινωνιολογικῆς βιβλιοθήκης τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐκδοτικοῦ οἴκου Γ. Γ. Βασιλείου φέρει τὸν τίτλον «Ἀρχαῖες

θησκειες και χριστιανισμός.» Ἴδου δὲ αἱ θέσεις, τὰς ὁποίας ἀσπάζεται και ὑποστηρίζει ὁ Κορδάτος ἐν σχέει πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ κ. ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. «Τὸ ξανατονίζομε πῶς γιὰ μᾶς τὰ πρόσωπα Ἰωάννης και Ἰησοῦς εἶνε ὑποθετικά.» σελ. 260—261.

«Ἐνας Ἰησοῦς λοιπὸν ποὺ νὰ ἔπαιξε τὸ ρόλο προφήτη ἢ Μεσσία πουθενὰ δὲν ὑπάρχει οὔτε εἰς τοὺς Ἑβραίους ἱστορικούς και φιλοσόφους, οὔτε στή ραββινική φιλολογία, οὔτε σ' αὐτὲς τῆς χριστιανικῆς πηγῆς. Ὁ Ἰησοῦς τῶν Εὐαγγελιστῶν φαίνεται σὰν ἕνα πλαστὸ πρόσωπο· εἶνε τὸ δημιούργημα τῆς φαντασίας και τῆς ἀνάγκης νὰ δικαιολογηθῆ και στηριχθῆ εἰς ἕνα πρόσωπο ὁ χριστιανισμός» (σελ. 265). «Φυσικά ὁ χριστιανισμός ἔχει τοὺς ἀρχηγούς του, και ἴσως κάποιος ἀπὸ τοὺς πολλοὺς Χριστοὺς (Μεσσίας) νὰ ἦταν ὁ πῖδὸς μεγάλος. Δὲν ξέρομε ὅμως ἀν λεγότανε Ἰησοῦς. Ὁ Ἰησοῦς τῶν Εὐαγγελιστῶν εἶνε ὁ μυθικός ἀρχηγὸς τῆς παράδοσης» (σελ. 266). Ὁ Κορδάτος δὲν ἀρνείται μόνον τὴν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ, τοῦ ἀρχηγοῦ και θεμελιωτοῦ τῆς χριστιανικῆς πίστεως· ἀρνείται καθόλου και αὐτὴν τὴν ἱστορικήν του ὑπαρξίν· Ὡς πρὸς τὸ ἐκπαιδευτικὸν συμβούλιον εἰς τὰς πρὸς τὸν Σ. Μητροπολίτην Ἡλείας ἐγγράφους πληροφορίας του, τὰς κατατεθειμένας ἐν τῷ σχετικῷ φακέλλῳ ὁ κ. Δ. Γληνὸς καθιστᾷ γνωστὸν ὅτι τὰ ἀσεβοὺς περιεχομένον διδασκὰ βιβλία ἐνέκρινε τὸ ἐκπαιδευτικὸν συμβούλιον, και ὅτι τοῦτο εἶνε και τὸ καταργῆσαν τὴν ἐορτὴν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ὡς ἐορτὴν τῆς ἐκπαιδευσεως. Εἰς τὰς ἐντεῦθεν προσηκουσας ἀπάντησι τῆς Ἐκκλησίας και τοῦ Ἐθνους εὐθύνας τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ συμβουλίου δέον νὰ προστεθῆ και ἡ ὑπ' αὐτοῦ παρασχεθεῖσα ἀδεια και προστασία εἰς λειτουργοὺς τῆς ἐκπαιδευσεως προδίδοντας τὰς ἱερὰς ὑποχρεώσεις τῆς θέσεως αὐτῶν διὰ τῆς ἀντιθηρησευτικῆς διαχειρίσεως τοῦ διδασκαλικοῦ των ἀξιώματος.

1) Ὡς πρὸς τὸ περιοδικὸν «Ἀναγέννηση».

Τὸ περιοδικὸν τοῦτο ἐκδοθὲν ὑπὸ τοῦ κ. Δ. Γληνοῦ πραγματεύεται θέματα ἐκ τῶν κύκλων φιλοσοφίας, ἐπιστήμης, τέχνης, παιδείας. Ἡ θρησκεία δὲν μνημονεύεται μεταξὺ τῶν ἀντικειμένων τῆς ἀρθρογραφίας του. Οἱ ἀρθρογράφοι του ὅμως δὲν τὴν λησμονοῦν. Εἰς τὸ φύλ. Ἰανουαρίου 1927 ὁ κ. Κορδάτος ξιφουλκεῖ ὑπὲρ τοῦ Μαρξισμού και τοῦ ἱστορικοῦ ὕλισμου. Ἐν σελίδι δὲ 262 θέτει ἐν ἀμφιβόλῳ τὴν ὑπαρξίν τοῦ Ἰησοῦ και ἀποφαίνεται ὅτι «ὁ πρωτόγονος χριστιανισμός γεννημένος μέσα στὴν κακομοιρασμένη Παλαισίνῃ ἔχει πατέρα τὴν μεγάλην φτώχεια ἐνῶ εἶχε καταστρέψει τοὺς μικροπαραγωγούς και μικροτεχνίτας». Κατωτέρω μετὰ τοῦ συνήθους θράσους τῆς ἀπιστίας και τῆς ἀμαθείας ἀποφαίνεται ὅτι ἡ προτεσταντικὴ θεολογία και ἡ ἱστορικὴ κριτικὴ ἔχουν ὁλόττελα ἀνατρέψει τὴν θεολογικὴν ἀντίληψιν τοῦ χριστιανισμοῦ. Και εἰς σελ. 263 γράφει «ὅτι ὅταν θὰ πάσουν μέσα στὴ κοινωνία οἱ οἰκονομικοὶ ἀνταγωνισμοί, ὅταν ἀλλάξῃ συθέμελα τὸ κοινωνικοπολιτικὸ καθεστῶς, και τὴν ἀμάθεια τὴν ἀντικαταστήσῃ ἢ ἐπι-

στήμη πρὸς πιστεύει ὅτι θὰ ὑπάρχῃ θρησκεία» ;

Εἰς αὐτὸ τὸ φύλλον ὁ κ. Ν. Καζαντζάκης δημοσιεύει ἀρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Σταυρωμένη Ρουσία». Ἐν τῷ ἀρθρῳ τούτῳ (σελ. 275) ἀναγιγνώσκομεν τὸ «αἷμα και τὸ ἔγκλημα εἶνε ἡ ἀπαραίτητη μύηση». Και «βλέπεις» ὁ «Θεός» «ἄς λέμε ἔτσι τὴ σκοτεινὴ δύναμι—δὲν εἶνε ὁ ἀγαθὸς οικογενειάρχης, ποὺ θαρροῦσαμε· εἶνε σκληρός, δὲν νοιάζεται γιὰ τὰ ἄτομα, σκοτώνει, γεννάει, ξανασκοτώνει».

Εἰς τὴν «Ἀναγέννηση» (φυλλάδια 11—12 τοῦ Ἰουλίου και Αὐγούστου τοῦ 1927) δημοσιεύεται τοῦ αὐτοῦ Ν. Καζαντζάκη ἡ «Ἀσκητικὴ». Κατὰ τὸν συγγραφέα τῆς ἡ «Ἀσκητικῆ» τούτη, ἄς θεωρηθῆ «ἡ πρώτη λυρικὴ ἀπόπειρα, ἡ πρώτη κραυγὴ τοῦ μετακομμουνιστικοῦ πιστεύω» σελ. (599). Περὶ Θεοῦ ἰδοῦ τι ἀποφαίνεται τὸ ἐν λόγῳ δημοσίευμα τῆς «Ἀναγέννησης».

«Εἶδαμε τὸν ἀνώτατο πύρινο κύκλο τῶν στροβιλιζομένων δυνάμεων. Τὸν κύκλο αὐτὸν τὸν ὀνομάσαμε Θεός. Μπορούσαμε νὰ τοῦ δώσωμε, ὅτι ἄλλο ὄνομα θέλομε. Ἄβυσσο, Μυστήριο, Δύναμη, Ἀπόλυτο Σκοτάδι, Ἀπόλυτο Φῶς, Ὑλη, Πνέμα, Σιωπὴ» (σελ. 620).

«Ὁ Θεός μας εἶνε ἄνδρας και γυναίκα, θνητὸς και ἀθάνατος, κοπριά και πνέμα. Γεννάει, γονιμοποιεῖ και σκοτώνει, ἔρωτας μαζί και θάνατος και πάλι ξαναγεννάει και σκοτώνει». (σελ. 621).

«Ὁ Θεός μου δὲν εἶνε παντοδύναμος. Ἀγωνίζεται, κινδυνεύει κάθε στιγμὴ τρέμει, παραπατάει σὰ κάθε ζωντανό. Ἀκατάπαντα νικεῖται και πάλι ἀνασηκώνεται, γεμάτος αἷμα και χρώματα και ξαναρχίζει. Εἶνε ὅλως πληγῆς τὰ μάτια του εἶνε γεμάτα φόβος και πείσμα, και τὰ μελίγγια του εἶνε συντριμμένα. Μὲ τὰ πόδια, μὲ τὰ χέρια, δαγκώνοντας τὰ χεῖλια, ἀναβαίνει ἀγκομαχίεται». (αὐτόθι).

«Ὁ Θεός μας δὲν εἶνε πανάγαθος· εἶνε γιομάτος σκληρότητα, ἀδικία και μῖσος. Δὲν σπλαγγίζεται δὲν νιάζεται γιὰ ζῶα και ἀνθρώπους, μήτε γιὰ ἀρετὲς και ἰδέες.... ὁ Θεός μου δὲν εἶνε πάνσοφος. Τὸ μυαλό του εἶνε ἕνα κουβάρι σκοτεινὸ και πολεμάει νὰ τὸ ξετυλίξῃ μέσα στὸ λαβύρινθο τῆς σάρκας. Ἀγωνίζεται ψαχουλεύει. Ἀγγίζει δεξιά, γυρίζει πίσω, στρέφεται ζεοβά, θυμίζεται. Ἀγωνιᾷ ἀπάνω στὸ χάος. Ἀργὰ μὲ πόλεμο ἀναριθμητῶν αἰῶνων φωτίζονται οἱ λασπεροὶ γύροι τοῦ μυαλοῦ του». (αὐτόθι).

Και αἱ σκοτειναί, αἱ ζοφώδεις αἱ ἀνατεταραγμένης ψυχῆς και παραφρονοῦσης διανοίας θεωροῖται αὐτὰ περὶ Θεοῦ, αἱ ὄχι μόνον ἀσεβέστατοι και ἀνάξιοι τῆς ἑλληνικῆς διανοήσεως εἶνε φέρουσαι τὴν ἐπίδρασιν κύματος ξένου ἀντλοῦντος τὰ ὕλικά αὐτοῦ ἐκ τοῦ ἐρέβους τῆς ἀπιστίας και ἐκ τῆς γλώσσης τῶν διανοουμένων τῶν φρενοκομείων. Ταῦτας φιλοξενεῖ εἰς μακρὰς σελίδας ἡ «Ἀναγέννηση» τοῦ κ. Δ. Γληνοῦ ὡς ἀνάγνωσμα φιλοσοφίας, ἐπιστήμης παιδείας, ἀξίον νὰ συμβάλῃ εἰς τὸν σκοπὸν αὐτῆς πρὸς ἐξύψωσιν τῶν ἐκπαιδευτικῶν και καθόλου τῶν διανοουμένων τῆς χώρας ἡμῶν κύκλων.

Ἡ ὁμοία ἀσεβῆς δηλητηρίασις δι' ἀπορρίψεως

πάσης θρησκείας και ἀρνήσεως πάσης θρησκευτικής ιδέας παρατηρείται και εις την «'Αναγέννηση» τοῦ Ὀκτωβρίου 1926. Τὸν λόγον ἔχει πάλιν ὁ κ. Ν. Καζιντζάκης ἐκ τῶν κυριωτάτων συνεργατῶν τοῦ Διευθυντοῦ τῆς «'Αναγέννησης» ἐν σελ. 77 γράφει. «Μία πίστη καινούργια ποῦ καιμιὰ σχέση δὲν ἔχει μὲ τις ἀνεγνωρισμένες θρησκείας πνέει ἐπάνου στῆ γῆς». Καὶ προσθέτει εἰς σελ. 78. «Καιμιὰ ἐλπίδα πιά μεταθανάτιας ἀμοιβῆς δὲν τοὺς ξεγελάει. Τίποτε πιά δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς δώσῃ ἐγκαρτέρηση και ὑπομονή. Ἡ γῆ τούτη εἶνε ἡ κόλαση ἢ γῆ τούτη εἶνε κ' ἡ παράδεισο. Ἐδῶ πρέπει νὰ ξεσπάσῃ κ' ἡ ἀμοιβὴ και ἡ τιμωρία».

Εἰς τὸ αὐτὸ φύλλον Ὀκτωβρίου τοῦ 1926 ἐμφανίζει ἡ «'Αναγέννηση» ἀγωνίστριαν τῆς ἀντιθρησκευτικῆς προσπάθειας και μίαν κυρίαν, ἵνα μὴ λείψῃ ἐκ τῆς δυσσεβοῦς χορείας τὸ γυναικεῖον φύλλον. Εἶνε ἡ Ἑλλῆ Λαμπρίδου. Ἡ κυρία αὕτη ἐξηγοῦσα τὸν χριστιανισμόν ὡς ἀξίαν τῆς ἐποχῆς του, φρονεῖ ὅτι σήμερον ἡ ἀξία αὕτη δὲν ἱκανοποιεῖ. Μετὰ τοῦτο λέγει. «Θὰ μοῦ πῆτε» θέλεις λοιπὸν μιὰ νέα θρησκεία; (σελ. 94). Καὶ ἀποκρίνεται. Καὶ γιὰ τί ὄχι; (αὐτόθι). Ἐπειτα ἀποφαίνεται «αἱ ἀξίαι ποῦ χρειάζομαστε δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ προέλθουν ἀπὸ ἕνα ἄτομο μὲ ἀξιώσεις πῶς προέρχεται ἀπὸ τὸ Θεό, και μᾶς δίνει μιὰ ἀποκάλυψη. Δὲν ξέρω μάλιστα ἂν θὰ ἦτο δυνατό νὰ δεχτοῦμε σήμερον κατὰ τέτοια». Ἡ γνώμη αὕτη προφανῶς ἀφορᾷ κυρίως εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Κατὰ τὴν ιδέαν τῆς Λαμπρίδου ὁ Ἰησοῦς ἦτο ἐν ἄτομον, τὸ ὁποῖον ἠξίωσεν ὅτι προήρχετο ἀπὸ τὸν Θεόν, ὅπερ σήμερον εἶνε ἀπαράδεκτον. Ἀκολούθως αὕτη ὁρμωμένη ἀπὸ τῆς προϋποθέσεως ὅτι ὁ χριστιανισμὸς εἶνε σήμερον παλαιὰ ἀξία διαλελυμένη ἢ ὑπὸ διάλυσιν λέγει μετὰ πολλῆς εὐχαριστίας. «Ἀπὸ τῆ διάλυση τῶν παλαιῶν ἀξιῶν οἱ δυνατώτεροι ἀπὸ μᾶς δὲν στεναχωροῦνται καθόλου. Ἰσα ἴσα βρίσκουν πῶς τοὺς δίδει περισσότερη ἐλευθερία γιὰ νὰ τονίσουν τῆ δική τους ἀντίληψη νὰ ζήσουν ἀνάλογα μὲ τὸ δικό τους ἰδανικό», (αὐτόθι σελ. 95). Ὡπλισμένη ἢ τόσον προσδευτική κυρία διὰ τοιούτων ἀντιλήψεων τοῦ κύκλου τῆς «'Αναγέννησης» περὶ τῆς θρησκείας, διεροῦθη μετ' ἀναλόγου ἐλευθεριότητος και τὰς γνώμης αὐτῆς περὶ κόρης και οἰκογενείας. Οὕτω γράφει εἰς τὴν αὐτὴν σελίδα 95 «εὐτυχισμένο τὸ κορίτσι ποῦ ἱκανοποιεῖ σύγχρονα τὰ γούστα της και τὴν μόδαν, τὴ μαμᾶ του και τὸν ἄνθρωπο ποῦ συμπαθεῖ, τὸν προϊστάμενο τοῦ γραφείου του και τις φιλινάδες του». Ὁ δὲ τρόπος τῆς ἱκανοποιήσεως κατανοεῖται περισσότερον ἐκ τῶν ἐπομένων γραμμῶν περὶ οἰκογενείας· «ἡ οἰκογένεια βέβαια εἶνε μιὰ μορφὴ συμβιωτικῆ ποῦ ἀπεδειχθηκε ὡς τώρα ὠφέλιμος γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ζωῆ. Μπορεῖ ὅμως νὰ πῆ καιεις πᾶντα θὰ ὑπάρχῃ»; Ἴδου τίνες κυρίας διαθέτει και ἐμφανίζει ἡ «'Αναγέννηση» τοῦ κ. Δ Γληνοῦ διὰ τὴν διανοητικὴν οἰκογενειακὴν και κοινωνικὴν ἀναγέννησιν και ἀνύψωσιν τοῦ σημερινοῦ Ἑλληνοσ και τῆς σημερινῆς Ἑλληνίδος!

Συναφεῖς τινες παρατηρήσεις.

Διὰ τῶν ἀνωτέρω ἐπετελέσθη, ὑποθέτω ἢ ἀνατε-

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἡμερῶν	Κυριακαὶ Ἐυαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων		Ἑσθινὰ	Ἡζ.
		Κυρ. Α'	Κυρ. Β'		
ΜΑΡΤΙΟΣ	4	Κυρ. Α' Νηστ.	Κυρ. Α' Νηστ.	Ε'	α'
	11	Κυρ. Β' Νηστ.	Κυρ. Β' >	ΣΤ	β'
	18	Κυρ. Γ' Νηστ.	Κυρ. Γ' >	Ζ'	βαρὺ
	25	Εὐαγγελισμοῦ	Εὐαγγελισμοῦ	Θορ	δ'

θεῖσά μοι παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐντολή. Ἐχει ἤδη πρὸ αὐτῆς καθαρὰ ἐξηκριβωμένα και αὐθεντικά τὰ στοιχεῖα τῆς ὑπὸ κρίσιν αὐτῆς ὑποθέσεως, ἀλλ' ἐν τῇ σειρᾷ τῆς σχετικῆς ἐρεῦνης και μελέτης προσέβαλον και ἄλλα τινὰ στοιχεῖα τὰ ὁποῖα εὐρύνουσιν τὴν ὑπόθεσιν και εἶνε ἀξία νομίζω τῆς προσοχῆς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Τὰ στοιχεῖα ταῦτα εἶνε τὰ ἑξῆς :

α.) Ἡ ἐκπαιδευτικὴ δρᾶσις και ἐπίδρασις τῶν κ. κ. Δελμούζου και Γληνοῦ, οἶαν ἀνωτέρω διηκριβώσαμεν και καθωρίσαμεν διὰ κειμένων και πραγμάτων, ὑπεστηρίχθη ἐξ ἀρχῆς ὑπὸ τοῦ «'Εκπαιδευτικοῦ Ὀμίλου». Ὁ Ὀμιλος οὗτος ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «'Αναγέννηση» (ἠνωμένον φύλλον Μαΐου—Ἰουνίου τοῦ 1927 σελ. 571) περιλαμβάνει ὑπὲρ τὰ πεντακόσια μέλη. Μετὰ τὴν κατὰ Μάρτιον λήγοντος ἔτους ἀπόσχισην 52 μελῶν ἀπέμειναν περὶ τὰ 470 μέλη προσκείμενα πρὸς τὰς ἀντιλήψεις τοῦ κ. Γληνοῦ περὶ ἐπιβολῆς εἰς τὴν ἐν Ἑλλάδι ἐκπαίδευσιν τοῦ σοσιαλιστικοῦ δημοκρατικοῦ ρεύματος περὶ μεταρρυθμίσεως τῆς ἐκπαίδευσως ἐπὶ τῇ βάσει τῆς πάλης τῶν τάξεων μετ' ἀποκλεισμοῦ τοῦ θρησκευτικοῦ μαθήματος. Καίτοι ἀγνοοῦμεν τίνα τὰ μέλη τοῦ «'Εκπαιδευτικοῦ Ὀμίλου»—γνωστὰ εἶναι ἐλάχιστα δημοσία, πρὸς τὸ παρὸν λαμβάνοντες ὑπ' ὄψει τὰ ὄνοματεπώνυμα και τὰ ἐπαγγέλματα και τὰς θέσεις τῶν παραιτηθέντων—ἔτι δ' ὅτι και οἱ ἑταῖροι τοῦ Ὀμίλου τούτου ἐλαμβάνοντο ἐκ τῶν σημαίνοντων και εἰς τὰ γράμματα και εἰς τὰ ἀξιώματα και εἰς τὰς ἐπιστήμας και τὴν κοινωνικὴν θέσιν, δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν ἀσφαλῶς ὅτι τῆς ἀντιθρησκευτικῆς παρατάξεως τοῦ «'Εκπαιδευτικοῦ Ὀμίλου» τῆς θεωρούσης τὴν ἐκκλησίαν οὐσιωδῶς νεκράν, και ἀξιοῦσης ἄθεον τὸ σχολίον, μετέχουσι περὶ τοὺς 470 εἰς τὴν ἰδιαιτέτην παρ' ἡμῶν σημαίνουσαν ἐπιστημονικὴν, λογογραφικὴν, κοινωνικὴν και πολιτικὴν ἐπιρροήν.

β.) Ἡ ἐν τῇ ἐκπαίδευσί δρᾶσις και ἐπίδρασις τῶν κ. κ. Δελμούζου και Γληνοῦ και τοῦ ὁμόφρονος αὐτοῖς ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου ἐπροστατεύθη ὑπὸ κυβερνήσεων αἱ ὁποῖαι ἐκ πλάνης ἔδωκαν εἰς αὐτοὺς πᾶσαν δύναμιν και ἐξουσίαν. Ἡ ἐπιρροὴ αὐτῶν αὕτη κρατεῖ ἀκόμη δέσμιον ὄχι μικρὸν μέρος τοῦ πολιτικοῦ ἡμῶν κόσμου. Οὐδὲ εἶνε ἀπίθανος και ἡ ἐν τῷ ἑλλόντι προσπάθεια ἐπαναφορᾶς αὐτῶν εἰς τὰς θέσεις, ἀφ' ὧν πρὸ τίνος ἐξέπεσον, και ἡ χρησιμοποίησις εἰς τὰς θέσεις ταύτας ὁμοφρόνων ὁργάνων των.

γ.) Καὶ μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσίν των ἐκ τῆς ἐκπαίδευσως τὸ πνεῦμά των και τὸ σύστημά των ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπιδρᾷ ἐν αὐτῇ διὰ πλείστον καθηγητῶν και διδασκάλων διατελούντων ἐν στενοτάτῃ πρὸς

αυτοὺς ἀλληλεγγύη διὰ κοινῶν ἰδεῶν καὶ συμφερόντων. Ἰδίᾳ εἰς τὸν δημοδιδασκαλικὸν κόσμον ἡ ἐπιρροή των ἐξακολουθεῖ νὰ ἦνε σημαντικωτάτη, ὡς ἐνδεικνύει ἡ κίνησις καὶ ἡ στάσις τῶν ὁμοφρόνων των διδασκάλων εἰς τὰ διδασκαλικά συνέδρια, καὶ ὡς μαρτυροῦσιν αἱ ἐπὶ διαφόροις εὐκαιρίαις ἐκδηλώσεις διδασκαλικῶν ὁμάδων.

δ') Αἱ ἐκδόσεις τοῦ μαρξισμοῦ, τοῦ λενισμοῦ, τοῦ ὕλισμοῦ καὶ τοῦ πολέμου κατὰ τοῦ δόγματος τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς κοινωνιολογίας τοῦ χριστιανισμοῦ ἔλαβον ἀπὸ τινος παρ' ἡμῖν καταπληκτικὴν καὶ ἐπιφοβὸν αὐξησιν. Τὸ ἐν Ἀθήναις νέον διεθνὲς βιβλιοπωλεῖον «Ἀκαδημαϊκὸν» εἶνε ἀκατάπαυστον ἐργαστήριον τοιούτων ἐκδόσεων. Τὸ αὐτὸ βιβλιοπωλεῖον διαφημίζει γαλλικὰς ἐκδόσεις τῶν ἔργων τοῦ Καρόλου Μάρξ, τοῦ Λενίν, τοῦ Λέοντος Τρότσκι καὶ τῶν ὁμοϊδετῶν των. Ἀλλὰ καὶ ἄλλα βιβλιοπωλεῖα μετέχουσιν εἰς τὴν τοιαύτην ἀσεβῆ καὶ κοινωνιοφθόρον προσπάθειαν. Οὐδὲ εἶνε μόνον δημοτικιστὰὶ αἱ τοιαῦται τῶν πνευμάτων καὶ τοῦ βίου δηλητηριάσεις. Αἱ εἰς τὴν καθαρῆσαν μεταφράσεις τῶν ἔργων τῶν Βύχνερ, Χαϊκκελ, Ρενὰν ἀριθμοῦσιν ἐκάστη τρεῖς καὶ τέσσαρας ἐκδόσεις. Καὶ εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς καταλύσεως τῶν θρησκευτικῶν καὶ χριστιανικῶν θεμελιῶν συνεργοῦσι διὰ τῶν οἰκείων μέσων καὶ διάφοροι ἐπιστημονικαὶ ἐταιρεῖαι, ἄλλαι μὲν δι' ἐργασιῶν ψυχικῆς ἐρεῦνης ἀγουσῶν εἰς ἀντιχριστιανικὰ συμπράγματα, ἄλλαι διὰ κοινωνιολογικῶν καὶ πολιτολογικῶν ἐκζητήσεων βασιζομένων εἰς ἀρχὰς ἀγνοοῦσας ἢ καὶ καταφρονούσας τὸ ἔργον τοῦ χριστιανισμοῦ.

ε') Ἡ ἀντιθρησκευτικὴ καὶ κομμουνιστικὴ μόλυνσις μετεδόθη καὶ εἰς ὁμάδας τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας καὶ εἰς μάζας ἐργατικὰς. Ἡ δὲ κίνησις αὕτη δημιουργεῖ ἀνεκκλησιαστικὰ καὶ ἀντικληρικὰ ρεύματα ἐν τῇ κοινωνίᾳ, κατὰ τοσοῦτον μᾶλλον ἐπικίνδυνα καθ' ὅσον δυστυχῶς, ἐλλείπει παρ' ἡμῖν ἡ ἀλλαχού σοφῶς διωργανωμένη καὶ δραστηρίως λειτουργοῦσα πολλαπλῶς ἄμυνα καὶ ἀναχαίτισις. Καὶ ἤδη εἰς τὴν Ι. Σύνοδον ἀπόκειται νὰ λάβῃ ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθειμένων ὡς πρὸς τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα τὰς προσηκούσας ἀποφάσεις. Οὐχ ἥτιον ἐπὶ τῇ ὑποβολῇ τῆς ἐκθέσεώς μου ταύτης ἐνόμισα ὅτι ἡ συμπλήρωσις τῆς ἀναθεθείσης μὴ ἐντολῆς ἐπέβαλλε νὰ θέσω ἐνώπιον τῆς Ι. Συνόδου τινὰ τῶν κατ' ἐμὲ ἐνδεικνυμένων μέτρων.

Ἐν Ἐρμουπόλει Σύρου τῇ 2 Ἰανουαρίου 1928

† Ὁ Σύρου, Τήνου καὶ Ἀνδρου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Προσκυνηματικὰ προστριβαὶ ἐν Βηθλεέμ.

Ἐν τινι τῶν τελευταίων φύλλων τοῦ περιοδικοῦ τῶν Φραγκισκανῶν Μονῶν «La Terre Sainte» ἀνακριβῶς ἐκτίθεται ἡ αἰματηρὰ σκηνή, ἣτις συνέβη ἐντὸς τοῦ Σπηλαίου τῆς Βηθλεέμ κατὰ τὴν 5 Ἰανουαρίου (ν. ἡμ.) τρέχοντος ἔτους. Ὁ συντάκτης τοῦ ἀρθρου «Τὸ αἷμα ρέει ἐν Βηθλεέμ» (Le sang coule a Bet-

hléem) ζητεῖ νὰ ἐπιρρίψῃ τὴν εὐθύνην τῆς ἀξιοθρηνητοῦ κτηνῆς ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων. Ἀλλὰ κατ' ἀσφαλεῖς πληροφορίας ἡμῶν ἡ εὐθύνη βαρύνει κατ' ὀλοκληρίαν τοὺς φραγκισκανοὺς μοναχοὺς Διοτι κατὰ τὴν κρατοῦσαν συνήθειαν μετὰ τὴν τέλεισιν τῆς Δειτουργίας τῶν λατίνων ἐν τῷ Σπηλαίῳ ὁ Ἕλληνας μοναχὸς θέτει εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ κηροπήγιον μετὰ λαμπάδος ἀνημμένης, ἕτερος δὲ μοναχὸς κομίζει τὰ ἱερὰ ἄμφια διὰ τὴν θείαν Δειτουργίαν τῶν ὀρθοδόξων. Ἡ τοποθέτησις τοῦ κηροπήγιου δηλοῖ τὴν ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων ἀποκλειστικὴν κατοχὴν τοῦ Σπηλαίου διὰ τὴν θείαν Δειτουργίαν. Ἐνῶ λοιπὸν καὶ ἡ τὴν ρηθεῖσαν ἡμέραν ὁ Ἕλληνας μοναχὸς ἔστησε τὸ κηροπήγιον, ὁ λατίνος μοναχὸς Abel Correia, Ἰσπανὸς τὴν κατεργωγὴν, ὤρμησε καὶ ἔσβυσε τὴν λαμπάδα. Τότε ὁ Ἕλληνας μοναχὸς ἀπώθησεν αὐτόν, ἐντεῦθεν δὲ ἤρξατο συμπλοκή, κατ' ἣν ἐνεφανίσθησαν αἰφνης τρεῖς ἕτεροι φραγκισκανοὶ μοναχοὶ ἐπιτεθέντες κατὰ τοῦ Ἑλλήνου μοναχοῦ. Οὗτος ἀμυνόμενος μετεχειρίσθη ὡς ὄπλον τὸ κηροπήγιον ἐκτύπησε δὲ τὸν Abel Correia εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπώθησε τοὺς ἄλλους, μεταχειρισθέντας ὡσαύτως κηροπήγια. Οὕτω συνέβη τὸ αὐτὸ χεὶς ἐπεισόδιον. Ὁ παριστάμενος ἐν τῷ Σπηλαίῳ φύλαξ Ἀστυνόμος κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ὡμολόγησε καὶ ἐπισήμως κατέθηκεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν ὅτι ἤρξατο χειρῶν ἀδίκων οἱ φραγκισκανοὶ καὶ ὅτι ἀμυνόμενος ὁ Ἕλληνας εἰς κατὰ τεσσάρων ἔπραξεν ὅ,τι ἔπραξε. Ὁ ἀρθρογράφος τῆς «Terre Sainte» εὗρεν ἀφορμὴν νὰ ἐκχύσῃ τὸ δηλητήριον τῆς μισαλλοδοξίας του κατὰ τῶν «σχισματικῶν Ἑλλήνων», ἀλλ' ἀσχετῶς πρὸς τὰς ὑβρεῖς καὶ τὰς φλυαρίας αὐτοῦ καλὸν εἶναι νὰ καθορισθῶσι σαφῶς αἱ λεπτομέρειαι τοῦ ἐν τοῖς Ἁγίοις Τόποις καθεστῶτος ὅπως ἀποφεύγωνται ἐντὸς αὐτῶν τοιαῦται προστριβαὶ αὐτόχρονα ἀντιχριστιανικαί. Ἡ στάσις τῶν Ἀγγλικῶν Ἀρχῶν ὑπῆρξεν ἀψογος. Μετὰ τὴν ρήξιν ζήτημα ἐγεννήθη, εἰάν ἔπρεπε νὰ καθαρισθῇ τὸ Σπήλαιον ἐκ τοῦ χυθέντος αἵματος. Συνεπεία τῆς ἐπελεύσεως διαφορᾶς μεταξὺ ἡμετέρων καὶ Λατίνων ἡ Κυβέρνησις διέταξε τὸ πλύσιμον τοῦ Σπηλαίου διὰ λογαριασμὸν τῆς. Το ζήτημα δὲν περιορίσθη ἐνταῦθα. Ὁ Διοικητὴς Ἱεροσολύμων κατόπι ἀνακρίσεων ἐξέδωκεν ἀπόφασιν ἐπὶ τοῦ ἐπεισοδίου τῆς ρήξεως τῶν κληρικῶν. Δι' αὐτῆς καταλογίζεται εὐθύνη εἰς τοὺς Λατίνους ὡς ὑπαίτιους τῆς ρήξεως. Ἀποθήσαντες τὸν Ἕλληνα κληρικόν ἀποσβύσαντες τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἀναφθὲν κηρίον, ὡς νὰ ἦσαν κύριοι τοῦ Σπηλαίου, παρατείναντες τὰς λειτουργίας των πέραν τῆς ἀπὸ ἐτῶν κεκαυομισμένης ὥρας ἐφωράθησαν ὑπεύθυνοι ἀπέναντι καὶ τῆς ἀνθρωπίνης δικαιοσύνης, ἣτις κατεδίκασε τὸν

πρώτον Δατῖνον καυδηλάπτην εἰς τὴν ποιῆν νὰ μὴ ὑπηρετῇ ἐν τῷ Ναῶ τῆς Βηθλεὲμ καὶ τῷ τῆς Ἀναστάσεως ἐπὶ ἐν ἔτος, τὸν δὲ ἕτερον εἰς τὴν αὐτὴν ποιῆν ἐπὶ ἕξ μῆνας. Βαρυτέρα ὑπῆρξε ἡ τῆς χειροδικίας τῶν ἡμετέρων τιμωρία ἀπαγορεύουσα τὴν ἐν τῷ Ναῶ τῆς Βηθλεὲμ καὶ τῷ τῆς Ἀναστάσεως ὑπηρεσίαν τῶν μὲν πρώτου ἐπὶ 5 ἔτη τοῦ δὲ ἑτέρου ἐπὶ δύο.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος συνελθοῦσα τὴν Πέμπτην εἰς τακτικὴν συνεδρίαν ἠσχολήθη περὶ διοικητικὰς ὑποθέσεις.

— Κατὰ πρότασιν τοῦ Μακ. Προέδρου ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος ἀπεφάσισεν ὅπως ἐπιδιώξῃ τὴν ἐξασφάλισιν συντάξεως εἰς τοὺς ἐφημερίους, πρὸς τοῦτο δὲ ἐζήτησε στατιστικὰς τινὰς πληροφορίας παρὰ τῶν Σεβ. Ἀρχιερέων.

— Διὰ Διατάγματος μετὰ πρότασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀπενεμήθη χάρις διὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ποιῆς των εἰς τοὺς ἐφημερίους τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Εὐαγγελιστρίας Πειραιῶς Ἀντώνιον Κουμῆν καὶ Ἀθανάσιον Παπαδόπουλον.

— Τὴν ἐσπέραν τῆς παρελθούσης Πέμπτης ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος παρηκολούθησε τὴν ὁγδόην, τελευταίαν τῆς ἐφετεινῆς περιόδου, ἀπολογητικὴν διάλεξιν τοῦ κ. Π. Τρεμπέλλα ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἑταιρίας τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ, καθ' ἣν ὁ ὁμιλητὴς ἀνῆρσε τὴν θεωρίαν τῆς ἐξελέξεως.

— Ὁ κ. Μ. Γαλανὸς παρακληθεὶς ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἀνέλαβε τακτικὰς ἐσπερινὰς ὁμιλίαις κατὰ Κυριακὴν ἐν τῷ ἱερῷ Ναῶ ἁγ. Κωνσταντίνου Ὁμοιοίας ἐκτὸς τῶν ἄλλων κηρυγμάτων, ὡσαύτως ὁ Α' Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐν τῷ ἱερῷ Ναῶ ἁγ. Ζώνης.

— Ἐξεδόθησαν τὰ Διατάγματα τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν Μητροπολιτῶν Ἐλευθερουπόλεως Σωφρονίου, Βερροίας Πολυκάρπου καὶ Γιαννιτσῶν Βασιλείου.

— Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης διὰ γραμμάτων αὐτοῦ πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν ἀνεκοίνωσεν ὅτι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καθήρσε τοῦ ἱερατικοῦ ἀξιώματος τὸν τέως Διάκονον Ἰωακείμ Μαλαθούραν, ἀποβαλόντα τὸ ἱερατικὸν σχῆμα, ὡσαύτως δὲ τὸν ἱερομόναχον Καλλίνικον Κελογλάνην ἢ Κασίδην διὰ τὴν κακὴν διαγωγὴν αὐτοῦ.

— Κατὰ πληροφορίας τοῦ περιοδικοῦ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κερκύρας καὶ Παξῶν «Ἁγίος Σπυ-

ρίδων» προτάσει τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κερκύρας πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Ἑσωτερικῶν ἐξεφράσθησαν αἱ εὐαρέσκεια αὐτοῦ πρὸς τοὺς Ἐφημερίους, Ἐπιτρόπους, Κοιν. Συμβούλια καὶ κατοίκους τῶν Κοινοτήτων Βελονάδων, Μακράδων, Λακώνων, Κασσιώπης, Ἁγίου Παντελεήμονος, Ἐπισκέψεως, Ἀλειμματᾶδων καὶ Βασιλατικῶν, «διὰ τὴν λίαν κοινωφελῆ δράσιν των περὶ τὴν ἀνέγερσιν ἀξιολόγων Διδακτηρίων ἐκ χρημάτων Ἐκκλησιαστικῶν καὶ συνεισφορῶν». Ἡ μικρὰ ἀλλὰ φιλότιμος Κοινότης Στρογγυλῆς ἠτήσατο παρὰ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, διὰ τοῦ οἰκείου Ἐκκλησι. Συμβουλίου, τὴν ἄδειαν, ὅπως δι' ἐκκλησιαστικῶν χρημάτων καὶ ἐράνων ἀνεγείρῃ σχολικὸν κτίριον. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης, ἀπὸ πολλοῦ εἰσηγούμενος μετὰ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Συμβουλίων καὶ τῶν κατοίκων τῆς Ἐξοχῆς, παρομοίαν δράσιν, ἔσπευσε νὰ ἐπευλογήσῃ τὴν ὡς ἄνω αἴτησιν καὶ νὰ παράσχῃ ἀμέριστον τὴν συνδρομὴν του. Ὁ κ. Νομάρχης, ἐκ συνεννοήσεως μετὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου, ἐζήτησε παρὰ τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρμοδίων, ὅπως λάβωσι μέριμναν πρὸς διάσωσιν τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῆς Παλαιοπόλεως, ἰδιοκτητοῦ ὄντος, καὶ ἐπέτυχεν ὅπως δοθῶσιν ὁδηγίαι σχετικαὶ εἰς τὸ ἐνταῦθα Ἀρχαιολογικὸν Τμήμα.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

1) Προκηρύσσεται ὑπὸ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κύπρου διαγωνισμὸς πρὸς ἀποστολὴν ἑνὸς ὑποτρόφου εἰς Ἀθήνας πρὸς σπουδὴν Θεολογίας ἐκ τοῦ κληροδοτήματος τοῦ ἀοιδήμου Ἀρχιεπισκόπου Κυρίλλου
2) Οἱ διαγωνισθησόμενοι δέον νὰ ᾧσι τελειόφοιτοι τοῦ Παγκυπρίου Γυμνασίου ἢ Παγκυπρίου Διδασκαλείου ἐκ τῶν ἐπιμελεστέων καὶ εὐφρεστέων.
3) Ὁ ἀποσταλησόμενος δέον νὰ χειροτονηθῇ πρὸς τῆς ἀποστολῆς του ἐὰν ἔχῃ τὴν πρὸς τοῦτο κατάλληλον ἡλικίαν, ἄλλως διαρκουσῶν τῶν σπουδῶν του.
4) Ὁ ὑπότροφος θὰ δώσῃ ἀσφαλῆ ἐγγύησιν ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Κύπρον κάτοχος πτυχίου καὶ θὰ ἐργασθῇ πρὸς προαγωγὴν τοῦ σκοποῦ δι' ὃν ἀπεστάλη εἰς τὸ ἔξωτερικὸν καὶ ἐσπούδασε, τιθέμενος ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.
5) Τὸ τακτικὸν ἐτήσιον ἐπίδομα ἐκ τοῦ κληροδοτήματος διὰ τὰς σπουδὰς θὰ εἶναι λ. στ. 60.0.0. πρόσθετον δὲ ἐπίδομα ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς λ. στ. 12. Ἄλλα λεπτομέρεια καθορισθῆσονται ἐν τῷ συμβολαίῳ.
6] Αἰτήσεις πρὸς συμμετοχὴν εἰς τὸν διαγωνισμὸν γίνονται δεκταὶ εἰς Ἀρχιεπισκοπὴν μέχρι 31 Μαρτίου 1928. Λεπτομέρτεροι ὅροι παρέχονται ἐν Ἀρχιεπισκοπῇ.

Ἐν Ἀρχιεπισκοπῇ, τῇ 16 Φεβρουαρίου 1928.

(Ἐκτῆς Ἀρχιεπισκοπῆς).

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἐκυκλοφόρησε τὸ μηνιαῖον «Bulletin Balkanique», ὄργανον τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν φοιτητικῶν Χριστιανικῶν ὀργανώσεων τῶν Βαλκανικῶν Χωρῶν.

Ἀγγέλεται δὲ λίαν προσεχῆς ἡ σύγκλησις τῆς Βαλκανικῆς Ἐπιτροπῆς μελλούσης νὰ μελετήσῃ τὸν τρόπον τῆς στενωτέρας ἐπαφῆς τῶν φοιτητῶν τῶν Βαλκαν. Χωρῶν καὶ τὴν συνεργασίαν αὐτῶν ἐν τῷ ζητήματι τῆς διὰ τῶν φοιτητῶν προσεγγίσεως τῶν βαλκανικῶν λαῶν.

—Ὁ βαρῶνος Σακατάνι, μέλος τοῦ ἰαπωνικοῦ Βουλευτηρίου ἐκ τῶν μᾶλλον σημειόντων, προεδρεύσας τῆς τελετῆς τῶν ἐγκαινίων τῆς αἰθούσης τῆς Χριστιαν. Ἐνώσεως Τόκιο, ἡ ὁποία ἀνηγέρθη μετὰ τὴν ἐκ τοῦ σεισμοῦ τοῦ 1923 καταστροφὴν τῆς, εἶπε τὰ ἐξῆς ἄξια σημειώσεις: «Συχνάκις ἠκούσαμεν νὰ λέγεται ὅτι μία τῶν ἀναγκῶν τῆς Ἰαπωνίας ἦτο ἡ τῆς μεγαλειτέρας ἀναπτύξεως τῆς κοινωνικῆς ἀγωγῆς. Ἄλλὰ δὲν ἔχομεν ἐδῶ, εἰς τὴν Χριστιαν. Ἐνωσιν τῶν νέων τοῦ Τόκιο, μία ὁργάνωσιν ἔχουσιν εἰς τὸ ἐνεργητικόν τῆς τεσσαράκοντα ἔτη πείρας μεταξὺ νέων καὶ παιδίων τῆς χώρας ταύτης; Ἄφ' οὗ γνωρίζομεν ὅτι ἡ εὐτυχία τοῦ ἔθνους μας ἐξαρτᾶται κατὰ μέγα μέρος ἀπὸ τὴν νεολαίαν του, τίποτε δὲν θὰ ἰδύνατο νὰ μὴ εἶναι εὐχαριστώτερον τοῦ νὰ σταθεροποιήσωμεν τὴν βελτίωσιν τῶν φυσικῶν ὄρων καὶ τῶν ὄρων τῆς ἀγωγῆς τοῦ χαρακτιῆρος ὑπὸ τὴν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν τῶν χριστιανικῶν ὁργανώσεων. Ἀπὸ τῆς ἐπόψεως ταύτης καὶ ἕνεκα τῶν κοσμικῶν τούτων συνθηκῶν, ἡ Χριστιαν. Ἐνωσις δύναται νὰ καταστῇ χρήσιμος εἰς κλίμακα εὐρυτάτην».

ΔΗΜΟΠΡΑΞΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Ἡλείας (Ἄνω Μονῆς Δίβρης) προκηρύττει ὅτι, ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τριετοῦς ἐνοικιάσεως ἐνεργηθησομένην τὴν 18 Μαρτίου 1928 ἔτους, ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐν Δίβρῃ, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογραφοῦντος Εἰρηνοδίκου Λαμπείας, ὁ ἐντὸς τῆς κοινότητος Δίβρης καὶ ἐν τῇ θέσει Ἁγιοι Θεόδωροι, κείμενος εἰς ὑδρομύλος καὶ ὑδροτριβὴ μετὰ τῶν συνεχόμενων ἀγροῦ καὶ κήπου, κτήματα τῆς Ἱερᾶς «Ἄνω Μονῆς Δίβρης». Πρώτη προσφορὰ ὀρίζεται τὸ ποσὸν τῶν τριῶν χιλιάδων πεντακοσίων (3.500) δραχμῶν ἑτησίως.—Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνώσιν τῶν ὄρων τῆς ἐνοικιάσεως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς καὶ τῷ τῆς κοινότητος Δίβρης Ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἄνω Μονῇ Δίβρης τῇ 1 Μαρτίου 1928.

Τὸ Ἡγουμλιον τῆς Ἱ. Μ. Ἀμπελακιωτίσης (τέως Κοζίτσης) «Ἁγιος Πολύκαρος» προκηρύττει ὅτι, μὴ ἐμφανισθέντος πλειοδότου κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ κ. Προέδρου Κοινότητος Κοζίτσης τῇ 26 Φεβρ. ἐ. ἔ. ἐνεργηθεῖσαν δημοπρασίαν περὶ ἐκμισθώσεως τοῦ παρὰ τὸν ποταμὸν «Κότσαλον» ὑδρομύλου τῆς Μονῆς ἐπαναλαμβάνηται αὕτη περὶ μονοετοῦς ἐκμισθώσεως τῇ 20 Ἀπριλίου ἐ. ἔ. ἐν Πλατάνῳ Ναυπακτίας καὶ ὥρα 10—12 ἐνώπιον τοῦ κ. Συμβολαιογράφου Προσχίου καὶ τῶν νομίμων ἀντιπροσώπων τοῦ Σ. Μητροπολίτου Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας καὶ τῶν Ἡγουμλιῶν μετὰ πρώτην προσφορὰν τριῶν χιλιάδων (3000) δραχμῶν καὶ συμφώνως τοῖς ὅροις ὑποχρεώσεων κατατεθειμένοις εἰς τὸ Συμβολαιογραφεῖον Προσχίου καὶ τὸ γραφεῖον τῆς Μονῆς ἐνθα δύναται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι Ἐν Ἱ. Μονῇ Ἀμπελακιωτίσης τῇ 10 Μαρτίου 1928.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΒΟΥΛΙΑΓΜΕΝΗΣ

ΑΠΟΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ Χρήσεως 1927

ΜΕΡΙΑΔΕΣ

ΕΣΟΔΑ

Εισφοραί

1) Εισφοραὶ παρελθούσης χρήσεως	290.356,25
2) » Κοινοτήτων καὶ Ἱερῶν ναῶν Μονῶν, ἐξ ἐράνων, Προϋπολισμῶν ναῶν, δωρεᾶς Μακαριωτάτου καὶ λοιπῶν Φιλανθρώπων	339.308,05
Εἰσφορὰ Δημοσίου	20.000,—
Δήμου Ἀθηναίων	10.000,—
Εἰσπράξεις ἐξ ἐνοικίων Παραγγῶν καὶ Σκηνῶν ὀρφανοτροφείου	5.000,—
	<hr/>
	595.164,90

ΕΣΟΔΑ

1) Ἐγκαταστάσεις	
Ἐπόλοιπον παρελθ. ἔτους	92.216,30
Βελτιώσεις καὶ συντήρησις χρ. 1927	4.909,—
Μεῖον τ' ἀποσβενήμ. 10 ο]ο	9.712,50
	<hr/>
	87.412,80
2) Ἐπιπλα καὶ σκευή	
Ἐπόλοιπον παρελθ. χρήσεως	32.711,20
Προσθήκαι χρήσεως 1927	6.133,50
Μεῖον τ' ἀποσβενήμ. 10 ο]ο	3.884,50
	<hr/>
	34.960,20
3) Ἰματισμὸς ὑπόδησις	
Ἐπόλοιπον παρελθ. χρήσεως	26.955,90
Προσθήκη χρ. 1927	1.320,20
Μεῖον τ' ἀποσβενήμ. 10 ο]ο	2.827,60
	<hr/>
	25.448,50
4) Τροφεία	
α) Τροφεία ὀρφανοτρ. καὶ προσωπικοῦ	
χρήσεως 1927	136.983,—
β) Ἄρτος καταναλωθεῖς	105.714,10
γ) Δι' ἀγορᾶν ὕδατος	10.486,—
Τρόφιμα ἐν ἀποθήκῃ τὴν 31)12)27	6.198,80
	<hr/>
	259.382,30
5) Γενικὰ Ἐξόδα	
Μισθοδοσίαι ἀνωτέρου καὶ κατωτέρου προσωπικοῦ, Γραφικὴ ὕλη, Φωτισμός, Περιθάλψεις, πλυστικά, Βιβλία κλπ.	42.729,60
Καύσιμος ὕλη	4.150,—
	<hr/>
	46.879,60
6) Συνεργεῖον ὑποδηματ. ὄρφαν.	26.565,—
7) Διὰ τὴν ἐξαγορὰν Ὀρφανοτροφείου	50.000,—
8) Δωρεὰ Αὐτοκινήτου	25.000,—
	<hr/>
	148.444,60

Ταμεῖον

Κατάθεσις Τρ. Ἀθηνῶν	10.263,55
Ἐπόλοιπον ἐν τῷ Ταμεῖῳ τὴν 31)12)27	29.259,95
	<hr/>
	39.523,50
	<hr/>
	595.164,90

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31)1)28

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Δ. Συμβουλίου

Ὁ Ταμίας

† Ὁ ΑΘΗΝΑΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Δημ. Μένανδρος

Ὁ ἐπὶ τοῦ Λογιστικοῦ

Ἐμμαν. Κυριακίδης

Τύποις «Φοῖνικος» ὁδὸς Σταδίου 44. Ἀθήναι